

Shëmbëlltyra e karkalecit të profetit Joel

Dëmi i përshkruar nga veprimi i karkalecave, u referohet të këqijave të mëdha që rezultojnë nga lufta me kombet e huaja dhe jo legjioneve të demonëve. Lieshtë një gënjeshtër e paparë të thuash se secili lloj karkaleci përfaqëson legjione demonësh, të cilët veprojnë në jetën e njerëzve.

Shëmbëlltyra e karkalecit të profetit Joel

Prezantimi

Abshtë absurde numri i predikimeve, artikujve, librave dhe ekspozitave që përshkruajnë vizionin e karkalecave, të njoftuar nga profeti Joel, si legjione demonësh që sulmojnë kundër trashëgimisë së besimtarëve jo të dhjeta.

Një kërkim i thjeshtë në Internet kthen artikuj dhe libra të panumërt [1] duke deklaruar kategorikisht se karkalecat janë legjione demonësh që veprojnë drejtpërdrejt në pasuritë e njerëzve, duke shkatërruar shtëpi, makina, rroba, sende ushqimore, paga, etj. Se këta demonë shkaktojnë katastrofa në makina, aeroplanë, fundosin anije, shkatërrojnë ndërtesa, vrasin njerëz, shkatërrojnë kombe, familje, kisha, dasma dhe shtëpi.

Righthtë e drejtë, çfarë përfaqëson shëmbëlltyra e karkalecave të njoftuar nga Joeli? A janë karkalecat demonë?

Shëmbëlltyra

“Çfarë mbeti nga vemja, karkaleci e hëngri atë, çfarë mbeti nga karkaleci, karkaleci e hëngri atë dhe çfarë mbetet nga karkaleci, aphid hëngri atë.” (Joeli 1: 4)

Para se të analizoj tekstin, dua ta siguroj lexuesin se figurat e vemjes, karkalecit, karkalecit dhe afidës, që përbëjnë shëmbëlltyrën e profetit Joel, nuk janë demonë. Çdo qasje, në këtë kuptim, synon të mashtrojë të paditurit duke e bërë laikun dhe neofitin një pre të lehtë për burrat e paskrupullt ose, të paktën, injorant të së vërtetës biblike.

Shëmbëlltyra që shpalli profeti Joel kishte një audiencë specifike: hebrenjtë, përpara shpërndarjes. Kur Joeli u shpall mesazhin e Zotit pleqve dhe banorëve të vendit, ai nuk e synoi njerëzimin, sikur të fliste për planetin tokë, më parë, mesazhi u drejtohej udhëheqësve hebrenj dhe banorëve të tokës së Kanaanit, domethënë, hebrenjtë. (Joeli 1: 2)

Për të zgjeruar fushën e profecisë, për të folur me johebrenjtë ose edhe për të folur me anëtarët e Kishës së Krishtit, do të thotë të shtrembërojmë mesazhin e profetit Joel, sepse audienca e synuar e mesazhit janë izraelitët, siç mund të shihet nga fjalia e fundit nga vargu: ‘... ose, në ditët e baballarëve tuaj’, një mënyrë referimi për brezat e mëparshëm të bijve të Izraelit.

“Dëgjoni këtë, ju pleq dhe dëgjoni, të gjithë banorët e tokës: A ka ndodhur kjo në ditët tuaja ose, në ditët e prindërve tuaj?” (Joeli 1: 2)

Izraelitët do të transmetonin mesazhin e profetit Joel, për karkalecat, për fëmijët e tyre dhe fëmijët për fëmijët e tyre, në mënyrë që mesazhi të mbërrinte te brezat e ardhshëm. (Joeli 1: 3)

Dhe cilat janë karkalecat në shëmbëlltyrë? Përgjigja gjendet

në vargun 6: një komb i fuqishëm dhe i shumtë i huaj!

“Sepse një komb i fuqishëm pa numër është ngritur kundër tokës sime; dhëmbët e tyre janë luleradhiqe dhe kanë nofullat e një luani të vjetër.” (Joeli 1: 6)

Edhe profeti Jeremia aludoi në pushtimin e huaj, duke përdorur figura të tjera:

“Sepse unë do t’ju vizitoj me katër lloje të liga”, thotë Zoti: “me një shpatë për të vrrarë dhe me qen, për t’i zvarritur, me zogj të qiellit dhe me kafshë të tokës, për t’i gllabëruar dhe shkatërruar ato”. (Jer 15: 3)

Pushtimi i kombeve të huaja ishte parashikuar tashmë nga profeti Moisi:

“Zoti do të ngrejë kundër jush një komb nga larg, nga skaji i tokës, që fluturon si një shqiponjë, një komb gjuhën e të cilit nuk do ta kuptoni; Komb me fytyrë të egër, i cili nuk do të respektojë fytyrën e plakut dhe as do të vijë keq për të riun; Dhe ai do të hajë frytin e kafshëve tuaja dhe frutat e tokës tuaj, deri sa të shkatërroheni; dhe nuk do të të lërë grurë, musht, as vaj, as lopët e tua dhe as delet e tua, derisa të të konsumojë “. (Ligji i Përtërirë 28: 49-51)

Profeti Joel bën të njëjtën parashikim, megjithatë, harton një shëmbëlltyrë për të lehtësuar njoftimin e ngjarjeve në të ardhmen, nga prindërit te fëmijët. Si mundet që dikush të harrojë një shëmbëlltyrë që përmban karkaleca, të cilat gllabërojnë gjithçka para tyre?

Pushtimi Kaldeas krahasohet me shkatërrimin e shkaktuar nga karkalecat, pasi ata do të pushtonin qytetet e Izraelit, të cilat i ngjanin Edenit, nga të cilat, pas pushtimit Babilonas, do të mbetej vetëm një shkreti.

“Dita e errësirës dhe errësirës; ditë me re dhe errësirë □

të dendur, si mëngjesi i përhapur mbi male; njerëz të mëdhenj dhe të fuqishëm, të cilët kurrë nuk ka pasur, që nga kohërat antike, dhe as pas tyre për vitet që do të vijnë, nga brezi në brez. Para tij një zjarr konsumon dhe pas tij një flakë flakëruese; toka para tij është si kopshti i Edenit, por pas tij një shkretëtirë e shkretë; po, asgjë nuk do t'ju shpëtojë “. (Joeli 2: 2-3)

Shëmbëlltyra e karkalecave i shërbente qëllimit të ilustrimit të parashikuar nga Moisiu, sepse kombi që do të pushtonte Izraelin do të gllabërojë gjithçka që prodhuan kafshët dhe fusha. Nuk do të kishte grurë, musht, vaj ose pasardhës kafshësh, për shkak të pushtimit të huaj.

Hardhia dhe fiku janë figura që u referohen dy shtëpive të bijve të Jakobit: Judës dhe Izraelit, kështu që profecia dhe shëmbëlltyra përfaqësojnë, vetëm dhe vetëm, bijtë e Izraelit. Të vendosësh burra, ose johebrenj, ose kishë, si objekte të veprimit të karkalecave, është një fantazi e kokës së një personi të keqinformuar.

Profetët Isaia dhe Jeremia krahasuan kombet e huaja me kafshët e egra të fushës, në vend që të përdornin figurën e karkalecave:

“Ju, të gjithë kafshët e fushës, të gjitha kafshët e pyjeve, ejani dhe hani” (Is 56: 9);

“Prandaj, një luan nga pylli i goditi, një ujk nga shkretëtirat do t'i godasë; një leopard vëzhgon qytetet e tij; kushdo që del prej tyre do të copëtohet; sepse shkeljet e tyre rriten, braktisjet e tyre u shumuan “. (Jer 5: 6)

Dëmi i përshkruar nga veprimi i karkalecave, u referohet të këqijave të mëdha që rezultojnë nga lufta me kombet e huaja dhe jo legjioneve të demonëve. Lieshtë një gënjeshtër e paparë të thuash se secili lloj karkaleci përfaqëson legjione demonësh, të cilët veprojnë në jetën e njerëzve.

Kushdo që thotë se karkaleci është një lloj legjioni demonësh, i cili vepron në jetën e atyre që nuk i binden Zotit, është gënjeshtar.

Zoti e mallkoi tokën për shkak të mosbindjes së Adamit dhe, më në fund, vendosi që njeriu do të hante djersën në fytyrën e tij (Zan. 3: 17-19). Kjo vendosmëri hyjnore bie mbi të drejtët dhe të padrejtët! Një tjetër mallkim që ra mbi njerëzimin, hebrenjtë dhe johebrenjtë, ishte vdekja, me anë të së cilës të gjithë njerëzit largohen nga lavdia e Zotit.

Por, megjithë mallkimin që rezulton nga ofendimi i Adamit, fati është hedhur në prehrin e të gjithë pasardhësve të tij, pa dallim të drejtë dhe të padrejtë “sepse koha dhe shansi prekin të gjithë, në mënyrë të paqartë” (Prov 9:11). Kushdo që punon në këtë jetë ka të drejtë të hajë, sepse ligji i mbjelljes është i njëjtë për të gjithë: i drejtë dhe i padrejtë.

Të thuash se karkaleci prerës vepron në jetën e pabesëve është një gabim. Të thuash se një pjesë e asaj që një jobesimtar fiton nga puna e tij, i përket demonëve është skabors, sepse toka dhe plotësia e saj i përkasin Zotit.

Përdorimi i Isaisë 55, vargu 2, për të folur për financat, dëshmon kundër së vërtetës së Shkrimit. Kur Isaia i pyet njerëzit, në lidhje me shpenzimin e asaj që fituan me punë në atë që nuk është bukë, ai nuk po fliste për cigare, pije, argëtim, ilaçe, etj. Zoti po i qortonte njerëzit për harxhimin e asaj që fitoi për sakrifica, blatime që nuk i pëlqyen Zotit (Isa 1: 11-12; Isa 66: 3).

Ajo me të cilën Zoti është i kënaqur dhe që vërtet e kënaq njeriun është se ai do ta dëgjojë fjalën e Zotit, sepse, ‘të përgjigjesh është më mirë sesa të sakrifikosh’. (1 Sam 15:22) Por bijtë e Izraelit u dhanë flijime, domethënë ata shpenzuan frytin e punës për ato që nuk mund të kënaqnin!

Por Samueli tha: “A i pëlqen kaq shumë Zoti olokaustet dhe

flijimet, sa t'i bindet fjalës së Zotit? Vini re, bindja është më e mirë se sakrifica; dhe duke e shërbyer atë më mirë se dhjami i deleve. “ (1 Sam 15:22)

Abshtë absurde të thuash se karkaleci shkatërrues u referohet fatkeqësive natyrore, katastrofave, motit të keq, etj., Por të zbatosh Gjonin 10, vargu 10, në të cilin erdhi hajduti, nëse jo për të vrarë, vjedhur dhe shkatërruar, si veprim i djallit, është lexim i keq me motive të fshehta. Të thuash që legjioni i demonëve, që përfaqëson karkaleci shkatërrues, janë vrasës që bëjnë atë që thotë Gjoni 10, vargu 10; është e poshter

Hajni që tha Jezusi erdhi për të vrarë, vjedhur dhe shkatërruar nuk i referohet djallit, por udhëheqësve të Izraelit, të cilët erdhën para Tij. Udhëheqësit e Izraelit ishin hajdutë dhe kusarë, sepse ata vepruan para se të vinte Jezusi, për shkak të asaj që profetët kishin parathënë:

“A është kjo shtëpi, e cila quhet me emrin tim, një shpellë grabitësish në sytë tuaj? Ja, unë vetë e kam parë këtë, thotë Zoti. “ (Jer 7:11);

“Të gjithë ata që erdhën para meje janë hajdutë dhe kusarë; por delet nuk i dëgjuan “. (Gjoni 10: 8);

“Vjedhësi vjen vetëm për të vjedhur, për të vrarë dhe për të shkatërruar; Unë kam ardhur që ata të mund të kenë jetë dhe ta kenë me bollëk “. (Gjoni 10:10);

“Dhe ai u tha atyre: Itshtë shkruar: Shtëpia ime do të quhet shtëpi lutjesh; por ju e keni bërë atë një gropë hajdutësh”. (Mt 21:13)

Përfundimi i folësve që përdorin shëmbëlltyrën e karkalecave është edhe më i çuditshëm kur propozon një mënyrë për të kapërcyer karkalecat: të jesh një teli!

Ndërsa karkalecat përfaqësonin kombin Kaldeas, i cili pushtoi

Jeruzalemin në 586 para Krishtit, kur Nebukadnetsari II – perandori Babilonas – pushtoi Mbretërinë e Judës, duke shkatërruar si qytetin e Jeruzalemit ashtu edhe tempullin dhe duke dëbuar hebrenjtë në Mesopotami , si t’i kapërcejmë këto ‘karkaleca’, nëse Kaldeasit janë zhdukur?

Përveç kësaj që thonë se karkalecat në shëmbëlltyrën e Joelit janë lloje të ndryshme demonësh, shumë folës thonë se mënyra e vetme për t’i rrahur ato është besnikëria në të dhjetat dhe ofertat! E pavërtetë!

Bijtë e Izraelit pësuan pushtimin e kombeve të huaja, sepse nuk e pushuan vendin, sipas fjalës së Zotit, dhe jo sepse nuk ishin të dhjeta, siç lexojmë:

“Dhe unë do të të shpërndaj midis kombeve dhe do të heq shpatën prapa teje; toka juaj do të shkretohet dhe qytetet tuaja do të shkreten. Atëherë vendi do të gëzojë të Shtunat e tij, gjatë gjithë ditëve të shkretimit të tij dhe ju do të jeni në vendin e armiqve tuaj; atëherë toka do të pushojë dhe do të luajë të shtunat e saj. Ai do të pushojë çdo ditë të shkretimit, sepse nuk pushoi të shtunat tuaja, kur është i banueshëm në të “(Lev 26:33 -35).

Becauseshtë për shkak të mos pushimit të tokës, Zoti vendosi 70 javët e Danielit, siç është regjistruar në Librin e Kronikave:

“Që fjala e Zotit të mund të përmbushet nga goja e Jeremisë, derisa toka të kënaqet me të Shtunat e saj; tërë ditët e shkretimit pushuan, deri sa të mbusheshin shtatëdhjetë vitet “. (2 Kr. 36:21)

Ankesa e Malakit për sjelljen e të gjitha të dhjetat në thesar është shumë kohë pas dëbimit babilonas (Mal 3:10). Profeti Malaki ishte bashkëkohës i Ezdras dhe Nehemisë, në periudhën pas mërgimit, kur muret e Jeruzalemit ishin rindërtuar tashmë, rreth vitit 445 para Krishtit.

Bibla është e qartë:

“Ashtu si një zog endet, ashtu si një dallëndyshe fluturon, kështu që mallkimi pa shkak nuk do të vijë”. (Pr 26: 2)

A u ra mallkimi bijve të Izraelit nga veprimi i demonëve? Jo! Demonët janë të mallkuar nga natyra, por nuk janë shkak i mallkimeve mbi njerëzimin. Shkak i mallkimit që pësoi bijtë e Izraelit ishte mosbindja ndaj porosive të Zotit, të dhëna nga Moisiu. Pushtimi babilonas ndodhi vetëm për shkak të mosbindjes së Izraelit dhe jo nga veprimi i demonëve!

Bijve të Izraelit, Zoti u propozoi bekime dhe mallkime dhe motoja për t’i marrë ato ishte përkatësisht bindja dhe mosbindja. Shkak i mallkimit ishte mosbindja, sepse pa një mallkim nuk do të ketë mallkim.

Dhe kush e themeloi mallkimin? Vetë Zoti!

“Sidoqoftë, do të ndodhë që nëse nuk e dëgjoni zërin e Zotit, Perëndisë tuaj, në mënyrë që të mos jeni të kujdesshëm për të mbajtur të gjitha urdhërimet dhe statutet e tij, që unë ju urdhëroj sot, të gjitha këto mallkime do të vijnë mbi ju dhe do t’ju arrijnë: Damn ju në qytet dhe mallkuar ju në vend. Damn shportën tuaj dhe brumë tuaj. I mallkuar është fryti i barkut tënd, fryti i tokës sate dhe pasardhësve të lopëve dhe deleve të tua. I mallkuar do të jesh kur të hysh dhe i mallkuar do të jesh kur të largohesh. Zoti do të dërgojë mbi ty një mallkim; konfuzion dhe disfatë në gjithçka që vendosni dorën për të bërë; derisa të shkatërrohesh dhe derisa të vdesësh papritmas, për shkak të ligësisë së veprave të tua, për të cilat më ke lënë “. (Ligj. 28: 15-20)

Shtë e sigurt se, pa shkak, nuk ka mallkim!

Kontributi financiar për një institucion të caktuar nuk e çliron askënd nga demonët, mallkimet, syri i keq, etj. Mesazhe të tilla janë mashtruese për të lidhur ato të thjeshtat. Nuk

është për shkak se nuk keni njohuri që nuk do të penalizoheni:

“Të paralajmëruarit shohin të keqen dhe fshihen; por ata të thjeshtë kalojnë dhe vuajnë dënimin.” (Pr 27:12)

Pretendimi i injorancës para Zotit nuk e çliron askënd nga pasojat. Prandaj nevoja që njeriu të jetë i vëmendshëm ndaj zërit të Zotit.

Por, ka nga ata që e dëgjojnë fjalën e Zotit, megjithatë, vendosin të ecin sipas asaj që u propozon zemra e tyre mashtruese, duke menduar se do të kenë paqe. Mashtrim i madh, sepse bekimi i Zotit është për ata që i binden fjalës së Tij.

“Dhe mund të ndodhë që, kur dikush dëgjon fjalët e këtij mallkimi, ai të bekojë veten në zemrën e tij, duke thënë: Unë do të kem paqe, edhe nëse eci sipas mendimit të zemrës sime; për t’i shtuar etjen, pirjen”. (Ligj. 29:19)

Mësimi që nxjerr besimtari në Krishtin Jezus nga ajo që u njoftua në shëmbëlltyrën e karkalecave është shprehur nga apostulli Pavël te Korintasve:

“Dhe këto gjëra na u bënë në figurë, që të mos i lakmonim gjërat e këqija, siç bënë ata.” (1 Kor 10: 6).

Për ata që besojnë se Jezusi është Krishti, nuk ka më dënim dhe ajo që lexojmë nga bijtë e Izraelit është që të mos bëjmë të njëjtat gabime. Nëse nuk ka dënim për dikë që është një krijesë e re, është e sigurt se ai është i fshehur me Krishtin në Zot, prandaj, ai nuk ka pse të ketë frikë nga demonët, mallkimet, etj.

Kush është në Krishtin i ligu nuk e prek, sepse është i fshehur me Krishtin, në Perëndinë:

“Ne e dimë se kushdo që ka lindur nga Zoti nuk mëkaton; por ajo që është krijuar nga Zoti e mban veten dhe i ligu nuk e prek atë “. (1 Gjonit 5:18);

“Sepse ju tashmë keni vdekur dhe jeta juaj është e fshehur me Krishtin, në Zot”. (Kol 3: 3)

Të gjithë besimtarët në Krishtin janë bekuar me të gjitha bekimet shpirtërore në Krishtin Jezus (Efes. 1: 3), kështu që nuk ka nevojë të trembemi nga veprimi i demonëve.

Mallkimi i vetëm që mund të arrijë një besimtar është të lërë veten të mashtrohet nga burra të cilët, me dinakëri, mashtrojnë veten e tyre, duke u larguar nga e vërteta e ungjillit (Efes. 4:14; 2 Pjetrit 2: 20-21), pra, në lidhje me të gjithë gjërat, ai është më shumë se një fitues, dhe asnjë krijesë nuk mund ta ndajë atë nga dashuria e Zotit, i cili është në Krishtin.

“Por në të gjitha këto gjëra, ne jemi më shumë se fitues, nga ai që na deshi. Sepse jam i sigurt se as vdekja, as jeta, as engjëjt, as principatat, as fuqitë, as e tashmja, as e ardhmja, as lartësia, as thellësia, as ndonjë krijesë tjetër, nuk mund të na ndajnë për dashurinë e Perëndisë, e cila është në Krishtin Jezus, Zotin tonë” (Rom. 8: 37-39).